

Slovo k povzbuzení na neděli 15. října 2023, na 28. neděli v mezidobí – A
Biblická čtení: Iz 25,6-10a; Ž 23; Flp 4,12-14.19-20; Mt 22,1-14

Milé sestry, milí bratři,

dnešní druhé čtení, ač se to třeba na první poslech ani nemusí zdát, je opravdu **aktuální**. Rozpoutala se další válka, na Blízkém Východě, jako kdyby ta na Ukrajině už sama nebyla šílená. Na světě je spousta dalších válek, o kterých třeba ani pořádně neslyšíme, anebo nás ani nezajímají. A spousta jiných obrovských a možná stále větších bolestí a problémů, v neposlední řadě hrozba skutečné ekologické katastrofy.

Nás se sice zatím ještě žádná z válek netýká, ale **strach** z nich oprávněně máme, je nám líto obrovské bolesti a utrpení lidí, našich bratří a sester, kteří ve válce žijí. **Strach** máme i ze spousty dalších reálných ohrožení a co teprve z nemocí. Navíc každý z nás má své vlastní, obyčejné **starosti**, mnozí lidé opravdu velké. A také velké **bolesti**. Jsou i malé, mezilidské války. Svět je prostě také **vpravdě „slzavým údolím“**, jímž je nám lidem dáno procházet...

A tak – i přestože v evangeliu máme silné podobenství o pozvání na svatební hostinu, předznamenané krásným Izaiášovým proroctvím o její všeobecnosti a hojnosti – zkusme dnes svou pozornost zaměřit především **na čtení druhé**.

Je **z listu** svatého apoštola Pavla **Filipanům**, tedy křesťanům žijícím ve Filipách, ve starořeckém makedonském městě pojmenovaném po svém zakladateli Filipu Makedonském. Tam byla **nejstarší** církevní obec na evropském kontinentu, kterou založil sám svatý Pavel během své druhé misijní cesty. Nyní jim **píše z vězení**, do kterého se dostal pro svou víru v Krista a její hlásání.

Mohou to být **tři momenty**, které k nám z dnešního úryvku **v nynější nelehké situaci** pro celý **svět** jakož i do našich starostí mohou promluvit:

Nejprve je to Pavlovo **osobní vyznání**. Píše, že během svého života se dostal do velmi **různých životních situací**, do dob hojnosti i nedostatku, do dob sytosti i hladu. A **vyznává**, jak to vše **dokázal unést** díky tomu, který mu dal sílu, **díky Pánu Ježíši**. Díky němu mohl zůstat od všeho **svobodný**, nic – ani hojnost ani nedostatek – si ho nedokázaly **zotročit**. Bůh apoštola sice nechal procházet různými životními situacemi, ale **byl stále s ním**, nabízel mu svou sílu, aby dokázal ve všem **obstát**: «Všechno mohu v tom, který mi dává sílu» shrnuje Pavel svůj stav z vězení.

Za Pavlovou osobní zkušeností se skrývá obecná pravda dosvědčená zkušeností mnohých dalších: Nechá-li Bůh člověka procházet nějakou **životní tíží**, zkouškou, krizí nabízí mu svou **pomoc**, vnitřní sílu, aby ho tíže neseného nezdeptala a nezlomila. Stejně tak nabízí svou pomoc i **pro chvíle hojnosti**, aby ani ony se nestaly příčinou zapomnění člověka na Boha a na všechny a vše ostatní. Aby si **ani bída ani hojnost** člověka **nepodmanily** a on aby nezačal sloužit jen jim.

Kéž bychom proto Pavlovo svědectví **slyšeli** a nechali se jím **inspirovat**, že něco takového je možné. Abychom o Boží pomoc usilovali, Boží pomoc hledali, o ni žádali. S vědomím, že **zvláště v těžkých chvílích** je **Bůh** člověku **nablízku** a chce mu pomoci, podržet ho. O tom Pavel svědčí hojně i na jiných místech svých listů. Bůh přeci neslabil, že vše dopadne dobře, ani tak, jak bychom si přáli. Bůh jen slíbil, že **ve všem bude s námi a pro nás**, což je ovšem mnohem důležitější.

Těžké chvíle nás přímo **existenciálně** vybízejí se k Bohu **utíkat**, o jeho pomoc žádat a Boží milost hledat. **Limitní situace** nám navíc dávají se dotknout **krajností**, hranic našich možností a schopností, našeho sebevlastnění či plánování, a tím pádem **dotknout se jasněji Boha**. Protože **za hranicemi stvořeného** a jeho možností už je **jen Bůh**. Bůh, který začíná v plnosti za minimou i maximou stvořeného bytí.

Jistě, **je třeba** naléhavě prosit, aby Bůh od nás a od všech ostatních bratří a sester lidí války a další neštěstí **odvrátil**. Ale s pokorou, jak to dopadne. Vždyť něco takového závisí také na

svobodě lidí, někdy dost zvrácené, a vše je navíc v tajemném Božím **úradku**. Přesto se stále modleme, neodbytně prosme.

Ale hlavně věřme, že Bůh nám i ostatním chce pomoci **obstát v těžkostech**, neztratit ani v nich víru, naději a hlavně lásku ne. Věřme, že nám chce pomoci najít je ještě silnější, neboť «když jsem slabý, právě tehdy jsem silný», říká apoštol Pavel na jiném místě.

Nikdy nejde samozřejmě jen o nás, jde vždycky o všechny lidi, **o všechny kolem nás a o celý svět**. Čímž se dostáváme **k druhému momentu** dnešního druhého čtení. K Pavlovi **děkování** filipským křesťanům, že mu **pomohli v jeho tíživé** situaci. Pavel umí být **vděčný**, že Filipští viděli jeho nouzi a pomohli mu. Vnímá to i ve vězení.

I v tíživé situaci je třeba **nepřestat vidět druhé lidi**, jejich potřeby, projevy jejich lásky. I to je **ovocem Boží blízkosti**, že člověk se **neuzavře** sám v sobě.

Ovocem Boží milosti je **pomoc Filipských**. Vždyť i oni sami – uprostřed pohanského a židovského světa – mohli být v nějaké **tísni**, anebo naopak – v bohatém městě – zahlceni svými vlastními **radostmi**. Byla to jistě i Boží Kristova milost, která jim pomohla vidět **Pavlovi nouzi**. Ovocem podobné Boží milosti je i **Pavlova reakce**, vyjádření jeho vděčnosti: «Jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení».

Boží blízkost nám chce pomoci **nezavřít oči a srdce** a ani **dlaně** pro druhé lidi, chce nám dát sílu **nebýt zaslepeni** vlastním strachem, vlastním neštěstím, vlastní bolestí, ale stále **vidět** i druhé, **cenit si** mezilidských vztahů, chtít **pomoci** tam, kde je to v naší moci. A také pomoc druhých pokorně a s vděčností **přijmout**.

Třetím momentem je závěrečné Pavlovo ujištění, že předobry Bůh vše dobré **oplatí skrze Krista Ježíše**. «A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše». Filipským a všem ostatním oplatí Bůh **sám sebou**, právě to slíbil a člověk Boží milost k životu ze všeho nejvíce **potřebuje**. Filipští křesťané vykonali dobro, Bůh jim proto dal **ještě více** sebe samého.

Dobrota srdce otevírá pro další přijetí Boha, další Boží milosti. Čím více se předobrému Bohu **otevíráme** a necháme se jím **vést** k dobrotě, tím více Boží síly můžeme **přijmout** a **dávat** dál.

Jestliže zvlášť v dobách tísně jsme zváni Boha a jeho milost **hledat, prosit** o ni a **otevírat** se jí, **tím více** jsme v týchž dobách zváni s ní **spolupracovat** – být sami milosrdní k druhým, **všímat si** jich, **pomáhat** těm, kteří jsou ještě v tíživější situaci než my sami.

Milé sestry, milí bratři, možná jsou tyto pokusy o výklad dnešního druhého čtení dost **nesrourodé**, omlouvám se. Možná o to více stojí za to si přečíst biblické čtení samotné.

Kéž bychom se v něm dočetli i to, že **statečnost** v nesení těžkostí s Boží pomocí, **činorodá všímavost a laskavá solidarita** k lidem by se měly stát ostrůvky **Boží svatební hostiny** v „**slzavém údolí**“ tohoto světa. Na svatební hostinu je však třeba **nejen přijmout pozvání**, ale také si **obléci svatební šaty**, třeba i jinak na slabé a nemocné tělo. **Šaty** – způsob naší komunikace se světem, našeho vyznačování a naší role v něm, naše činy a náš život – **kéž by** byly aspoň nějak šaty Kristovými, **Kristem samotným**, vztahem s ním, **láskou** otevřenou a vidící a milující druhé, ať se děje, co se děje...